

grænse for, hvad det var, der var rimeligt at give sig til at byforny.

Man er altså nødt til at se i øjnene, at når man byforny, så har man altså en gammel rædden skal tilbage, et gammelt fundament. Og der er grænser for, hvad det kan betale sig at byforny på den måde, hvorimod man kunne spørge sig selv, om ikke man hellere skulle lave en indsats, som gik ud på, at dér, hvor man rev en ejendom ned, skulle man altså ikke gøre dét, man bevidstløst gjorde i 1960'erne: sætte glas og beton og noget andet op. Dér skulle man altså simpelt hen lave et byggeri, som var et traditionelt byggeri, som svarede til det kvarter, hvor den her ejendom var revet ned.

Så vil jeg godt minde om, at det ikke er sikkert, at den måde, man byforny på i Danmark, den totale byfornyelse, hvor selv hængslerne, som egentlig var flotte, også skal ned, bare fordi noget nyt skal op for enhver pris, er den rigtige. Boligudvalget har faktisk engang, jeg tror, det var i forhenværende boligminister Erling Olsens tid, på en af de meget billige og nyttige udvalgsrejser været i Hamborg og set, hvordan man kunne lave delbyfornyelsen, og hvor man kunne beholde de oprindelige beboere i kvarteret.

Det, jeg synes også er kedeligt med byfornelsen i Danmark, er, at når den bliver så dyr, som den bliver, så laver man fuldstændig kvarterændringer, dvs. at de oprindelige beboere faktisk slet ikke har råd til at blive boende, bortset fra de første 5 år, hvor der ikke sker noget med lejen.

Så tror jeg, at det var SF's eller Enhedslistens ordfører, som sagde, at grundejerne skulle bidrage mere. Når grundejerne heller ikke har noget incitament, skyldes det jo, at grundejerne dels på grund af skattelovgivningen, dels på grund af lejelovgivningen kan se en fordel i at lade ejendommen forfalde så meget, at den kan komme ind under byfornyelse i stedet for løbende vedligeholdelse. Det kunne vi jo altså tage og se på, for det er jo også pengespild af rang.

Og så vil jeg godt minde om, at hvis man mener noget alvorligt med alle de fine ord, så handler det altså om, at regeringen nu viser Folketinget, hvad det er for nogle redskaber, hvad det er for nogle skruer, der skal til. De udtalelser, ministeren hidtil er kommet med, har jo gået ud på, at det jo i hvert fald stadig væk skal være kommunerne, der bestemmer. Jeg kan se, at ministeren ryster på hovedet, men jeg står

faktisk med et Ritzautelegram fra den 2. februar 2000, hvori ministeren siger, at det ikke er meningen, at man skal tage styringsredskaberne fra kommunerne. Og hvis det ikke er meningen, så synes jeg, ministeren skylder Folketinget en opskrift på, hvordan man så skal styre, således at langt flere boliger bliver byfornyet og får andel i byfornyelsespengene.

Og jeg kan sagtens være med til, at man simpelt hen politisk siger: Jamen vi reserverer 10 pct. af pengene til de fredede og til de bevaringsværdige ejendomme. Det kan jeg da sagtens være med til, og at man så for resten siger, at der er en øvre grænse for, hvad det offentlige vil finansiere.

Hvis man vil godkende ombygningsudgifter og byfornyelsesudgifter herudover, så er der altså nogle andre, der skal betale. Om det så fuldt ud skal være kommunerne, eller de skal dele med lejerne, eller de skal dele med grundejerne, er mig sådan set ligegyldigt; det må jo politisk bestemmes, hvor man kan det.

Men det er i hvert fald helt sikkert, at de, der vedtager budgettet, godkender budgettet, altså også skal have et medansvar. Det skal ikke være sådan, at man bare kan sende regningen videre til nogle andre. For i det øjeblik man kan det, så er det let at lukke øjnene for noget, der er for dyrt og for uhensigtsmæssigt.

Så vil jeg godt give de ordførere ret, som har sagt, at når man skal til at se på det her – og jeg kan jo forstå på regeringen, at det mener den også – så er et af de problemer, man også bør inddrage, og som ikke er inddraget i det her forslag, og det er med vilje, vil jeg gerne sige, måden, hvormed man har aflønnet de her konsulenter. Altså den procentvise aflønning er jo heller ikke noget incitament, så det medvirker vi gerne til. Men det var faktisk for ikke at provokere nogen.

Jeg blev nemlig meget glad, dengang boligministeren tiltrådte som boligminister. Ikke ret lang tid bagefter var boligministeren ude at fortælle, at der jo manglede incitament, at man byfornede alt for dyrt, og det måtte man altså til at se på. Og så har jeg på fornemmelsen, at der var nogle, der rykkede boligministeren i frakkeskøderne og sagde, at det skulle boligministeren ikke snakke så højt om. Om det var statsministeren, eller det var byfornyelsesselskaberne, eller nogle andre ved jeg ikke.

Jeg synes, at boligministeren egentlig kom med mange gode udtalelser. Men jeg har på fornemmelsen, at der er nogle andre, som så